

TRẢ NỢ CHO NGƯỜI

TRẦN HƯƠNG THỦY

*Lời tác giả: Những chi tiết trong truyện đều là giả tưởng.
Nếu có trùng hợp chỉ là vô tình.*

Tôi ghét mưa. Nhất là những cơn mưa chiều. Cuộc sống vật lộn cơm áo ở xứ người làm tôi không còn thì giờ để nhớ về dĩ vãng. Nhưng cơn mưa lại thường tự dưng lôi tôi về với kỷ niệm xa xưa, những kỷ niệm mà dù tôi không muốn, cứ âm thầm đeo đẳng tìm cơ hội làm khổ tôi. Tôi với Anh quen nhau trong một chiều mưa. Anh từ miền Trung vào đây trọ học. Tôi nữ sinh áo trắng của một trường nổi tiếng miền Nam. Thôi kể ra đây làm gì về cuộc gặp gỡ. Chỉ biết là cuộc tình chúng tôi được bạn bè hai phía chứng kiến và chấp nhận. Cả hai chúng tôi tìm đến với nhau không tính toán. Tôi yêu đời buồm bồm, muốn gì làm nấy. Anh rộng lượng thật thà, trầm lặng bên tôi. Cuộc tình cứ thế trôi đi êm êm, không oanh oanh liệt liệt như các phim bộ Đài Loan. Anh thường gọi tôi là nhỏ này nhỏ nọ chứ không như

người ta thường gọi người yêu bằng em. Có lúc tôi không bằng lòng bắt anh phải gọi tôi bằng em, anh cười cười trả lời: Dễ thôi, nhưng mà anh không gọi Nhỏ bằng em là để cho Nhỏ có cơ hội sau này, nếu anh đi làm về mà kêu Nhỏ bằng em thì Nhỏ biết ngay là anh đang ngoại tình với ai đó. Tôi thấy vui vui với lối giải thích ba trợn của anh. Chúng tôi không bỏ một dịp may nào để được gần nhau. Với chiếc xe gắn máy cà tàng của anh, chúng tôi đã lang thang khắp các ngõ đường Sài Gòn Chợ Lớn, những giờ phút bên nhau trong những quán ăn bình dân, tuy nghèo mà vui. Khi nào anh nhận được học bổng là thời gian huy hoàng của chúng tôi. Nhất là vào lúc cuối năm, chúng tôi thường la cà đến những tiệc tất niên của các trường đại học cao đẳng. Anh ở cư xá sinh viên Minh Mạng, quen rất nhiều bạn bè các phân khoa khác, nên việc kiếm các thiệp mời free đi dự các đêm tất niên là nghề của chàng. Dancing chỉ là cái cớ để chúng tôi ôm nhau trước mặt người đời. Có một điều tôi không thích là anh không chịu ở lại ăn tết với tôi ở Sài Gòn. Anh nói, Nhỏ phải thông cảm cho anh, năm hết tết đến anh phải về quê thăm cha mẹ, còn không mang tiếng, tội chết. Tôi chết sống với hai tiếng tội chết và để anh về quê làm đứa con hiếu thảo với gia đình. Tôi thần thờ với cái Tết năm đó, chạy xe vào Đại học xá Minh Mạng đi quanh tám dãy nhà, mỗi dãy 14 phòng với một ước mơ viễn vông, anh núp ở một góc nào đó sẽ nhảy ra ôm lấy tôi. ĐHX Minh Mạng ngày Tết thật vắng vẻ và nặng trĩu nỗi buồn với tôi. Rồi mồng ba Tết anh đã vào lại với bao nem chua và kẹo mè xừng. Tôi như cành hoa tươi tắn trở lại. Ba ngày tết với tôi quả là một cực hình. Tôi chỉ muốn luôn giữ chặt anh bên mình.

Anh tuy học kỹ thuật, nhưng rất ưa ất, văn nghệ. Những lúc chúng tôi hờn dỗi nhau, anh thường đến làm huê với câu thơ tếu mà tôi vẫn còn nhớ

Ở nhà tau, tau bỗng nhớ mi
Nhớ mi nên phải bước chân đi
Không đi mi bảo rằng không tới
Mà tới mi bảo tới mần chi
Mần chi tau đã mần chi được
Tau đã mần liền để mấy khi

Tôi chỉ còn nước cong cơn háy nguyệt sức mấy để mà chịu thua. Mọi chuyện êm êm trôi qua cho đến một hôm, trời đổ cơn mưa trái mùa, tôi nhìn anh thích thú, nhưng sao anh tư lự quá? Tôi quan tâm theo kiểu trẻ con của mình bằng cách buộc anh phải nói cho tôi nghe tại sao anh buồn như vậy. Anh ôm tôi và kể cho tôi nghe về mối tình đầu của mình. Rằng hôm nay là ngày chị ấy đi lấy chồng và anh không hiểu tại sao cơn mưa lại đổ xuống ngày hôm nay. Tôi nén cơn tự ái của mình và hỏi anh đủ thứ về chị ấy. Anh ngờ tôi quan tâm nên kể rất nhiều. Tôi cảm thấy bị xúc phạm, tôi không thể chấp nhận vị trí thứ hai trong tim anh, rằng anh đã lừa dối tôi khi đi bên tôi mà cứ nhớ về người cũ. Tôi hất tay anh ra và chạy ào dưới cơn mưa. Kể từ hôm đó tôi từ chối không trả lời mọi liên lạc, thư từ của

anh. Trong thư anh viết . . . Nhỏ biết không, một vết cắt dù đã lành nhưng mỗi khi trái gió trở trời vẫn có thể làm cho người ta đau trở lại, đây lại là vết cắt đầu tiên của anh. Anh xin lỗi về những lời nói vụng về của mình. Với anh những gì thuộc về quá khứ anh không luyến tiếc. Anh chỉ mong Nhỏ thông cảm cho những kỷ niệm mà anh nghĩ đời người không ai có thể quên được.

Tôi không thể tha thứ cho anh, tôi chưa thể tha thứ cho anh. Tôi yêu anh quá mà. Anh là người đầu tiên và mãi mãi là người tôi yêu nhất đời. Nhưng tại sao anh lại dấu diếm tôi. Tôi tự ái, tôi bướng bỉnh, tôi nóng nổi nhưng anh còn nợ tôi một ân tình. Tôi phải trả thù, tôi phải gỡ huê, trong trận banh tình yêu tôi đã bị gát trước 1-0. Tôi phải làm anh thương tổn như tôi bị tổn thương. Tôi phải làm anh khổ sở, đau đớn như những vết dao anh chém vào tôi. Người tôi hừng hực lửa. Người tôi tràn đầy hận thù. Phải thấy anh đau niềm đau của tôi để cho anh một lần phải tổn đến già. Ai đó nói yêu nhau lắm cắn nhau đau, có phải không?

Cách trả thù của tôi cũng đơn giản thôi. Tôi có nhiều bạn trai. Không bám trụ người nào. Hể nơi nào có anh xuất hiện là phải có tôi với người bạn trai mới. Nhìn mặt anh buồn rầu, tôi hả hê trong dạ. Anh nhờ những người bạn tôi nói dùm, tôi kênh kiệu làm ngơ, không cho anh cơ hội làm hòa. Những lúc đó trong lòng tôi hả hê khoái chí. Tôi đến những nơi mà bạn anh thường đến. Tôi muốn những bạn anh phải kể cho anh nghe những gì họ

thấy được về tôi. Lúc xưa, trong những buổi dancing, tôi với anh thường tha thiết bên nhau trong những nhịp điệu Slow đầm ấm. Nay tôi rục rờ lạnh lùng trong điệu Tango bay bướm, hay lơ lửng cuồng nhiệt trong điệu Valse luân vũ . . . Trong những buổi dancing có anh, tôi hướng về anh với nụ cười khiêu khích như là mình đang hạnh phúc lắm. Anh thường buồn rầu rút lui, và tôi trở lại buồn bã vô cớ.

Tôi say men chiến thắng và tôi chán chường. Thiếu anh là thiếu tất cả. Tôi nghĩ đến cách tìm một dịp để trở lại với anh. Nhưng tôi đã đi lỡ đà. Một đêm kia, tôi tỉnh dậy bên cạnh người một người đàn ông khác. Một người có đủ các điều kiện để làm chồng bất kỳ cô gái nào, về mặt đàn ông, có nghề nghiệp vững chắc. Nhưng đó cũng là người mà tôi không yêu. Tay đã nhúng chàm. Tôi tự cảm

thấy không xứng đáng để được anh tha thứ. Tôi có cảm tưởng như cả thế giới dị nghị, bàn tán về tôi nếu tôi trở lại, không toàn vẹn bên anh. Dư luận của xã hội sẽ giết chết anh. Tôi không muốn thế. Ân hận thì cũng đã muộn rồi.

Đám cưới tôi được trang trọng diễn ra. Với người ngoài tôi là cô dâu có phước. Trong lòng tôi tan nát đoạn trường. Tự làm tự chịu, biết trách ai bây giờ. Rồi tôi cũng có con. Một đứa duy nhất vì tôi không muốn có nhiều hơn. Trong một buổi dancing cuối năm do Không quân tổ chức ở Câu lạc bộ Huỳnh Hữu Bạc, vô tình tôi thấy lại anh, bạn bè đẩy anh lên sân khấu và anh hát bài Trả nợ Cho Người của TCS

Hai mươi năm xin trả nợ người
Trả nợ một đời em đã bỏ ai
Hai mươi năm xin trả nợ dài

Trả nợ một đời
em đã phụ tôi

Em đã phụ tôi
một thời trẻ dại...

Mỗi bài hát của
TCS hình như đều có
một huyền thoại.
Không biết người nữ
trong bản nhạc đó có
động lòng khi nghe
khúc hát này chăng,
khúc hát như xé nát
con tim tôi. Con nhỏ
bướng bình ngày xưa
đâu còn nữa, còn
chăng người đàn bà
bất hạnh, làm tan nát
cả một cuộc tình. Tất
cả lỗi tại tôi, lỗi tại tôi

mọi đảng. Giờ đây tôi mới thấm thía mấy câu thơ của TTKH
ngày xưa:

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời

Ái ân lạt lẽo của chồng tôi

Mà từng thu chết, từng thu chết

Vẫn dấu trong tim bóng một người

Biến cố 30/4 xảy đến, gia đình tôi thoát nạn qua Mỹ.
Gia sản của chúng tôi mất hết ở VN. Tôi phải vượt ra xã
hội để kiếm sống. Cuộc sống kinh tế ổn định. Tôi vẫn là
người vợ đầy đủ bốn phận nhưng là người vợ lãnh cảm.
Qua tin bạn bè, tôi được biết anh đã lập gia đình với một
cô Bắc Kỳ bé nhỏ xinh xinh và anh cũng qua được Mỹ từ
75 và đang ở gần nơi tôi ở. Con tim tôi ngùn ngụt lửa yêu
thương. Nhưng trách nhiệm làm vợ, làm mẹ không cho
phép, tôi phải chạy trốn anh, tôi không muốn phá hoại gia
cang người, tôi giục chồng tôi dọn nhà xuống phía Nam
với cơ bị dị ứng với khí hậu lạnh. Tuy xa anh nhưng lòng
tôi vẫn theo dõi bước chân anh. Anh đã trở lại nghề nghiệp
cũ, anh đã làm chủ dăm ba ngôi nhà, vợ đẹp con ngoan.

Cũng may mùa mưa ở Nam Cali rất ngắn, làm việc trong
một cao ốc tràn đầy ánh sáng khiến tôi khó nhận biết thời
tiết ở bên ngoài. Tôi vui quên với công việc, tôi xa cách
với cộng đồng, tôi đã chôn tôi, tôi đã chôn mối tình tôi.
Những tưởng đã quên, an phận thờ ơ với cuộc đời cho đến
một hôm đến sở buổi sáng check lại email thấy có một thư
lạ không lời, chỉ attach một bài anh viết trên một Đặc san.
Dấu anh đã thay đổi câu chuyện, thay đổi tên họ, thay đổi
địa danh, nhưng chỉ với một chi tiết nhỏ là tôi nhận ra anh
ngay, không thể nào lầm lẫn được. Anh viết là anh không
được hạnh phúc, anh đã về hưu, anh đã làm tròn bốn phận
làm cha, làm chồng và anh muốn tìm tôi, muốn sống những
ngày còn lại với tôi, hay ít nhất cũng được liên lạc với tôi.

Ngoài trời không mưa, mà khuôn mặt tôi đầm nước mắt.
Không biết vì sung sướng, vì hối hận hay vì cả hai thứ. Anh

đã tha thứ cho tôi. Anh vẫn còn nhớ đến tôi. Tôi còn mong
gì hơn. Chỉ có điều là tôi trầm tĩnh hơn, tôi chính chắn hơn.
Tôi đã lầm lỡ phá hỏng hạnh phúc đời mình một lần, tôi
như con chim bị tên nay thấy cành cây cong cũng sợ. Hạnh
phúc tôi, hạnh phúc anh, và còn nữa, hạnh phúc con tôi,
hạnh phúc con anh. Thế nào tôi cũng phải quyết định và
quyết định nào lại chẳng có mất mát hy sinh, nên đành
viết bài này trước là xin cảm ơn anh đã còn tưởng nhớ đến
tôi, sau là xin được trả nợ cho anh bằng cách biến đi một
lần nữa, có quyết định nào mà vẹn toàn đâu anh ơi. Xin
mượn lời của Thuý Kiều khi gặp lại Kim Trọng để mong
anh được thanh thản:

.....

Chữ trình còn một chút này

Chẳng cầm cho vững lại dây cho tan.

Lời hay ý đẹp:

Tính bạn chân thành là một cái cây mọc chậm và phải
thử thách, phải chịu đựng nghịch cảnh trước khi được
hieu bằng danh hiệu dỏ.

* Cái công dụng hay nhất của một tờ báo là công bố
phần lớn cái xấu dung của một sự thật quan trọng, sự
thật hướng đến việc tạo cho nhân loại hiền ngoan hơn
và sung sướng hơn.

* Nếu anh không muốn bị rơi vào quên lãng ngay sau
khi chết thì hãy viết những gì đáng được người đời đọc
hoặc là hãy làm những gì đáng được người đời viết đến.